"Я знаю, Марусе, дівочу натуру!
— Так мати старая казала дочці,
— І я дівовала, була молодою
(Тоді парубки все були молодці!)
— На грищі співала, на досвітках пряла,
На улиці часом до світа гуляла...
А бувало стане скушно,
Серце ниє та болить,
В грудях важко; плачеш, плачеш...
Божий світ не веселить!..
У садку пташки щебечуть,
По степу цвітуть квітки;
Як послухаєш, як глянеш —
Плачеш бозна од чого!..
І знати не знала, чого я бажала!
І все було, доню, я так сумовала,
Поки твій отець мене кохати не став,
Поки з моїм любим нас піп не звінчав...
Кинь лихом об землю та будь веселенька!
І думає дочка, схилившись до неньки:
"Чом досі мене ще ніхто не кохав?.."